

Balassi Bálint nyomán

Emberek, mi lehet
Nyolcvanöt év felett
Nehezebb az életnél?
Halottak szüleid,
Kik jobban szerettek
Kis korodban mindennél.
Jó anyád gondozott,
Sok bajtól megóvott,
De már csak a lelke él.

Betegség hírére
Vén legénynek szíve
Gyakorta most megrendül,
De azon kívül is,
A magas kortól is
Egyszeriben meggyengül.
Botra támaszkodik,
Szédül, botladozik,
Vén arcán könny legördül.

Áll az utcán bután,
Néz a lányok után,
Kik most lebbennek tova.
Ifjakkal táncolnak,
Vígán viháncolnak,
Hozzád nem szólnak soha.
Mert a vénember már
Lassan lép, bottal jár,
Régen nem viszi lova.
Hiába csatazaj,
Harci kürt, gúnykacaj,
Melyet a világ kiad.
Vénember nem hevül,
Ló helyett földre ül,
Semmi zajra nem riad.
Maradhatsz magadnak.
Nézd öreg, lehagynak
Szép lányod és két fiad.

Van már sok unokád,
Néhány dédunokád.
Nemzedékek felnövő
Sorai követnek,
Becsülnek, szeretnek.
És még álmokat szövő,
Megfáradt lelkednek
Elég, ha megérted:
Övék már jelen s jövő.

Ám ha közérzeted
Jó és még nézheted,
Hogyan zajlik az élet
Közelben, távolban,
Örülj, hogy távol van
Az isteni ítélet,
Mely megírva régen,
De most fenn az égen
Látszik még a kímélet

Írántad, vén legény.
Életed még regény.
Fejezetei vannak.
Isten írja őket.
Várnak szép időket,
Mikor, kik olvasnak
Köszönhetnek téged,
Mert nem értél véget,
Ha könyvedért pénzt adnak.

Az jó hírért, névért,
S az szép tisztességért
Írtál, dolgoztál sokat.
Nyitott szemmel jártál,
Magad körül láttál
Szépen élni másokat.
Írj nekik még sok jót,
Elolvasni valót,
Verseket is, számosat.